UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)
zo 14. júla 2005 *

Vo veci C-420/04 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 29. septembra 2004,

Georgios Gouvras, úradník Komisie Európskych spoločenstiev, bydliskom v Bereldange (Luxembursko), v zastúpení: J.-N. Louis, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

ďalším účastníkom konania je:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Currall a L. Lozano Palacios, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v spore pred Súdom prvého stupňa,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda šiestej komory A. Borg Barthet, (spravodajca), sudcovia J.-P. Puissochet a S. von Bahr,

generálna advokátka: C. Stix-Hackl,

tajomník: R. Grass,

po vypočutí generálnej advokátky,

vyhlásil toto

Uznesenie

1 Vo svojom odvolaní pán Gouvras navrhuje zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 15. júla 2004, Gouvras/Commission (T-180/02 a T-113/02, Zb. s. I-A-225 a s. II-987, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o neplatnosť jednak rozhodnutia Komisie Európskych spoločenstiev zo 14. augusta 2001, ktoré stanovuje so spätnou účinnosťou od 1. novembra 2000 a počas trvania jeho dočasného preloženia v služobnom záujme miesto jeho pridelenia v Aténach a ktoré vymáha čiastky vyplatené protiprávne na základe uplatňovania tohto rozhodnutia (ďalej len „rozhodnutie zo 14. augusta 2001"), a jednak rozhodnutia tej istej inštitúcie z 30. apríla 2002, ktoré obmedzuje na 35 % časť jeho odmeny za prácu, prevoditeľnú do Luxemburska počas trvania jeho dočasného preloženia.

Právny rámec

2 Článok 37 prvý odsek Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok") definuje dočasné preloženie v služobnom záujme takto:

„Dočasné preloženie je postavenie úradníka v stálej službe, ktorý na základe rozhodnutia orgánu povereného menovaním:

a) v služobnom záujme:

— dostal príkaz, aby dočasne pôsobil na pracovnom mieste mimo svojej inštitúcie

...". [*neoficiálny preklad*]

3 Článok 38 služobného poriadku upresňuje pravidlá, ktoré sa uplatňujú pre tento typ dočasného preloženia:

„Dočasné preloženie v služobnom záujme sa spravuje nasledujúcimi pravidlami:

a) o dočasnom preložení rozhodne orgán poverený menovaním po vypočutí dotknutého úradníka;

b) obdobie dočasného preloženia určí orgán poverený menovaním;

c) vždy po uplynutí šiestich mesiacov môže dotknutý úradník požiadať o ukončenie tohto dočasného preloženia;

d) úradník, ktorý bol dočasne preložený podľa článku 37 písm. a) prvej zarážky, má nárok na príplatok, ak celková odmena za prácu na mieste, na ktoré bol dočasne preložený, je menšia ako odmena poskytovaná v rámci jeho triedy a stupňa v materskej inštitúcii; podobne má nárok na náhradu všetkých dodatočných výdavkov spojených s jeho dočasným preložením;

...

f) dočasne preložený úradník si zachováva svoje pracovné miesto, právo na postup do vyššieho stupňa a oprávnenosť na povýšenie;

g) po skončení dočasného preloženia bude úradník okamžite znovu dosadený na svoje predchádzajúce pracovné miesto." [*neoficiálny preklad*]

4 Článok 85 služobného poriadku upravuje neoprávnené platby takto:

„Každá neoprávnená platba musí byť nahradená, ak príjemca vedel, že neexistuje dostatočný dôvod pre platbu, alebo ak neoprávnenosť platby bola taká zjavná, že o nej musel vedieť."

5 Miesto pridelenia počas dočasného preloženia má dosah na uplatňovanie článkov 4, 5 a 10 prílohy VII služobného poriadku, ktoré upravujú príspevok na expatriáciu, príspevok na usídlenie a diéty.

6 Podľa článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku:

„1. Príspevok na expatriáciu sa vypláca vo výške 16 % z celkového základného platu, po pripočítaní príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa:

a) úradníkom:

— ktorí nie sú a nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na území ktorého sa nachádza ich miesto pridelenia

a

— ktorí počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko alebo nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na európskom území tohto štátu. Na účely tohto ustanovenia sa nebudú brať do úvahy okolnosti vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu,

b) úradníkom, ktorí sú alebo boli štátnymi príslušníkmi štátu, na území ktorého sa nachádza ich miesto pridelenia, ale ktorí počas obdobia 10 rokov, ktoré sa skončilo dňom ich nástupu do služby, mali zvyčajné bydlisko mimo európskeho územia tohto štátu z iných dôvodov ako z dôvodu plnenia povinností v službách štátu alebo medzinárodnej organizácie." [*neoficiálny preklad*]

7 Článok 5 prílohy VII služobného poriadku stanovuje:

„1. Príspevok na usídlenie, zodpovedajúci dvojmesačnému základnému platu v prípade úradníka, ktorý má nárok na príspevok na domácnosť, alebo jednomesačnému základnému platu v ostatných prípadoch, sa vyplatí úradníkovi vymenovanému do stálej služby, ktorý spĺňa požiadavky na priznanie príspevku na expatriáciu alebo ktorý predloží dôkaz, že bol nútený zmeniť bydlisko, alebo splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku.

...

Príspevok na usídlenie sa určí pomocou sadzby, stanovenej pre miesto, kde je zamestnaný príslušný úradník.

2. Príspevok na usídlenie v rovnakej výške sa vyplatí každému úradníkovi, ktorý bol preložený na nové miesto výkonu práce a v dôsledku toho musí zmeniť svoje bydlisko, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku.

3. ...

Príspevok na usídlenie sa vyplatí po predložení dokladov potvrdzujúcich skutočnosť, že úradník, spolu so svojou rodinou, ak má nárok na príspevok na domácnosť, sa usadil v mieste pridelenia.

4. Úradník, ktorý má nárok na príspevok na domácnosť a neusadí sa so svojou rodinou na svojom mieste pridelenia, dostane len polovicu príspevku, na ktorý by mal inak nárok; druhá polovica sa vyplatí, až sa jeho rodina usadí v mieste jeho pridelenia, ak tak urobí v lehotách stanovených v článku 9 ods. 3 [príloha VII služobného poriadku].

Ak úradník bude preložený na miesto, kde býva jeho rodina, pred usadením sa jeho rodiny v mieste jeho výkonu práce, nevznikne mu tým nárok na príspevok na usídlenie.

...“ [*neoficiálny preklad*]

8 Článok 10 prílohy VII služobného poriadku stanovuje:

„1. Ak úradník predloží dôkaz, že musí zmeniť svoje bydlisko, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku, má počas obdobia, uvedeného v ods. 2 nárok na diéty...

2. ...

Diéty nebudú v žiadnom prípade poskytované po dni, keď sa úradník presťahuje, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku.

..." [*neoficiálny preklad*]

9 Článok 17 prílohy VII služobného poriadku znie:

„1. Platba sa vykonáva každému úradníkovi na mieste a v mene krajiny, kde vykonáva svoju funkciu.

2. Za podmienok stanovených v pravidlách vypracovaných na základe spoločnej dohody inštitúciami Spoločenstiev, po porade s výborom pre služobný poriadok, úradník môže:

a) prostredníctvom inštitúcie, v ktorej pracuje, pravidelne prevádzať časť svojich funkčných požitkov do maximálnej výšky zodpovedajúcej jeho príspevku na expatriáciu alebo príspevku na zahraničné bydlisko...;

b) vykonávať pravidelné prevody prevyšujúce maximálnu čiastku uvedenú v písm. a) *in limine*, ak sú určené na pokrytie výdavkov vznikajúcich najmä zo záväzkov, ktoré úradník preukázateľné pravidelne preberal mimo krajiny, kde má sídlo jeho inštitúcia alebo mimo krajiny, kde vykonáva svoju funkciu;

c) získať oprávnenie, aby v mimoriadnych prípadoch a z dobrých dôvodov podporených dôkazmi vykonával okrem uvedených pravidelných prevodov aj prevody čiastok, ktoré chce mať k dispozícii v menách, uvedených v písm. a).

3. Prevody uvedené v ods. 2 sa vykonávajú na základe kurzu uvedeného v článku 63 druhom odseku služobného poriadku; prevádzané čiastky sa vynásobia koeficientom, vyjadrujúcim vzťah medzi opravným koeficientom pre krajinu, v mene ktorej sa prevod uskutočňuje, a opravným koeficientom pre krajinu, v ktorej je úradník zamestnaný." [*neoficiálny preklad*]

10 Článok 1 pravidiel stanovujúcich podmienky prevodu časti funkčných požitkov úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „spoločné pravidlá"), ktorý nadobudol platnosť 1. januára 1980 s účinnosťou od 1. apríla 1979, stanovuje:

„Pri uplatňovaní článku 17 ods. 2 písm. a) prílohy VII služobného poriadku úradník môže pravidelne prevádzať na základe vlastnej žiadosti a prostredníctvom inštitúcie časť svojich funkčných požitkov do maximálnej výšky zodpovedajúcej jeho príspevku na expatriáciu alebo príspevku na zahraničné bydlisko vynásobenú opravným koeficientom, ktorý sa uplatňuje na odmenu za prácu úradníka v mieste jeho pridelenia." [*neoficiálny preklad*]

11 Článok 2 spoločných pravidiel stanovuje:

„Pri uplatňovaní článku 17 ods. 2 písm. b) prílohy VII služobného poriadku úradník môže okrem iného pravidelne prevádzať na základe vlastnej žiadosti

a prostredníctvom inštitúcie časť svojich funkčných požitkov, ktorá prevyšuje maximálnu čiastku uvedenú v článku 1, ak sú určené na pokrytie výdavkov vznikajúcich zo záväzkov, ktoré úradník preukázateľne pravidelne preberal mimo krajiny svojho miesta pridelenia.

Za výdavky, ktoré odôvodňujú takéto prevody, sa považujú:

— po predložení potvrdenia o návšteve školy alebo univerzity, výdavky na štúdium detí, ktoré zakladajú právo na príspevok na nezaopatrené dieťa...

— ...

— po predložení notársky overeného potvrdenia a zmluvy o pôžičke, splácanie hypotekárneho úveru...". [*neoficiálny preklad*]

12 Článok 3 spoločných pravidiel stanovuje:

„Celkové pravidelné prevody definované v článkoch 1 a 2 nemôžu prekročiť 35 % čistej mesačnej odmeny za prácu."

13 Podľa článku 5 spoločných pravidiel:

„Pri uplatňovaní článku 17 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku orgán poverený menovaním môže výnimočne a v odôvodnenom prípade povoliť úradníkovi prevádzať prostredníctvom inštitúcie čiastky, ktoré chce mať k dispozícii, v jednej z mien uvedených v článku 17 ods. 2 písm. a) vyššie uvedenej prílohy."

14 Článok 6 štvrtý odsek spoločných pravidiel stanovuje:

„Inštitúcia pravidelne overuje, či podmienky odôvodňujúce povolenie prevodu sú stále splnené. Keď zistí, že tieto podmienky už nie sú splnené, ukončí prevod." [*neoficiálny preklad*]

15 Interná smernica Komisie z 30. júla 1993, ktorá stanovuje podmienky uplatňovania spoločných pravidiel, uverejnená v *Informations administratives* č. 815 z 11. augusta 1993, stanovuje:

„1. Za podmienok stanovených v článku 2 spoločných pravidiel úradník má možnosť uskutočňovať pravidelné prevody čiastok, ktoré prevyšujú maximálnu čiastku uvedenú v článku 1.

— Tieto prevody musia byť určené na pokrytie výdavkov stanovených v článku 2 spoločných pravidiel.

...

3. Inštitúcia môže zasiahnuť do systému prevodu len v prípadoch, keď záväzky a z nich vyplývajúce výdavky sa nachádzajú mimo krajiny pridelenia úradníka a týkajú sa krajiny, v mene ktorej sa prevod uskutočňuje...". [*neoficiálny preklad*]

Skutkový stav

16 Skutkový stav, vyplývajúci z napadnutého rozsudku, je v tomto rozsudku opísaný takto:

„15 Žalobca bol vymenovaný 1. júna 1982 za úradníka v skúšobnej lehote v Komisii Európskych spoločenstiev a pridelený do Luxemburska ako referent v platovej triede A 6.

16 Do stálej služby bol vymenovaný rozhodnutím z 25. februára 1983, ktoré nadobudlo platnosť od 1. marca 1984, potom bol povýšený do platovej triedy A 5 roku 1987, do platovej triedy A 4 roku 1991 a do platovej triedy A 3 1. marca 1999 vo funkcii vedúceho oddelenia.

17 Po reorganizácii služieb Komisie bol menovaný od 1. októbra 1999 za vedúceho oddelenia ‚Analýza verejného zdravia, rozvoj politiky a zdravia v iných politických oblastiach' na riaditeľstve ‚Verejné zdravie' generálneho riaditeľstva (GR) ‚Zdravie a ochrana spotrebiteľov'.

18 Po dohode so všetkými dotknutými účastníkmi jeho GR požiadalo 6. októbra 2000 GR ‚Zamestnanci a administratíva' Komisie o dočasné preloženie žalobcu v služobnom záujme na grécke ministerstvo zdravotníctva v súlade s článkom 37 písm. a) prvou zarážkou a článkom 38 služobného poriadku.

19 Na tento účel bol znovu priradený rozhodnutím z 27. októbra 2000 ako poradca *ad personam* riaditeľa na riaditeľstve ‚Verejné zdravie' GR ‚Zdravie a ochrana spotrebiteľov' Komisie. Toto rozhodnutie nadobudlo platnosť 1. novembra 2000.

20 Komisia potom dočasne preložila žalobcu v služobnom záujme rozhodnutím z 21. novembra 2000, ktoré znie:

„Prvý článok

Pri uplatňovaní článku 37 [písm.] a) prvej zarážky a článku 38 služobného poriadku je rozhodnuté dočasne preložiť v služobnom záujme na grécke ministerstvo zdravotníctva pána Georgiosa Gouvrasa (osobné č. 04295), úradníka v platovej triede A 3 na generálnom riaditeľstve ‚Zdravie a ochrana spotrebiteľov'.

Článok 2

Pán Georgios Gouvras je dočasne preložený v služobnom záujme od 1. novembra 2000 do 31. októbra 2001."

21 Vzhľadom na dočasný charakter preloženia žalobcu zostala jeho rodina v Luxembursku, jeho deti tam pokračovali v štúdiu a manželka, ktorá je taktiež úradníčkou Európskych spoločenstiev, je tam naďalej pridelená.

22 Komisia naďalej vyplácala žalobcovi jeho odmenu za prácu v Luxembursku, vrátane príspevku na expatriáciu, vynásobenú opravným koeficientom 100. Je nesporné, že počas obdobia dočasného preloženia, žalobca nedostával žiadnu odmenu za prácu od gréckej štátnej správy.

23 Prostredníctvom elektronickej pošty z 23. júla 2001 žalobca žiadal zaplatenie paušálnych výdavkov ročnej cesty pre seba a pre svoje deti zo svojho miesta pridelenia do miesta pôvodu.

24 V nóte z 26. júla 2001 pani Martine Reicherts, riaditeľka riaditeľstva ‚Administratíva a riadenie zamestnancov v Luxembursku a Ispra' na GR ‚Zamestnanci a administratíva' Komisie požiadala vedúceho oddelenia ‚Služobný poriadok' na riaditeľstve ‚Práva a povinnosti, politika a sociálna činnosť' toho istého GR, pána Adriana Barnetta, aby jej ‚upresnil, prípadne po konzultácii s právnym servisom, ako treba vykladať miesto pridelenia pána Gouvrasa pri vzatí do úvahy judikatúry v tejto oblasti (rozsudok [Súdu prvého stupňa] z 28. februára 1996, do Paco Quesado/Komisia, T-15/95, [Zb. VS s. I-A-57 a II-171], najmä body 26 [až] 30)'.

25 Vo svojej nóte pani Reicherts uviedla:

„Keďže rozhodnutie o dočasnom preložení neupresnilo miesto pridelenia oprávnenej osoby, moje oddelenia zaznamenali ťažkosti pri predpísaných platbách a úhradách oprávnenej osobe, ktoré boli predmetom výmeny listov medzi [oddelením ‚Zamestnanci v Luxembursku' riaditeľstva ‚Administratíva a riadenie zamestnancov v Luxembursku a Ispra' na generálnom riaditeľstve ‚Zamestnanci a administratíva' a oddelením ‚Riadenie osobných práv' riaditeľstva ‚Práva a povinnosti, politika a sociálna činnosť' na tom istom generálnom riaditeľstve] a ktoré boli nastolené počas schôdze v Bruseli, bez toho, aby bolo prijaté konečné stanovisko."

26 Po tom, ako dostala odpoveď od pána Barnetta, pani Reicherts poslala žalobcovi 14. augusta 2001 nasledujúci list...:

„Na základe vašej žiadosti... oddelenie... ‚Zamestnanci v Luxembursku' znovu požiadalo oddelenie ‚Služobný poriadok' o vysvetlenie v súvislosti s uplatňovaním právnych ustanovení na Vašu situáciu. V prílohe pripájam výmenu listov, ku ktorej došlo pri tejto príležitosti.

Z odpovede z 31. júla 2001 vyplýva:

— v súlade s článkom 38 služobného poriadku máte právo po predložení potrebných dokladov žiadať náhradu všetkých výdavkov spojených s dočasným preložením,

— je potrebné odpočítať z vašej mzdy každý možný príjem od gréckeho ministerstva zdravotníctva, kde ste dočasne preložený,

— keďže ste dočasne preložený do Atén [Grécko], vaším miestom pridelenia je toto mesto, s platnosťou od 1. novembra 2000,

— na základe tejto skutočnosti nie je potrebné od tohto dátumu zachovať váš príspevok na expatriáciu, ani náhradu výdavkov ročnej cesty,

— je potrebné vynásobiť Vašu odmenu za prácu opravným koeficientom pre Grécko,

— vaša odmena za prácu musí byť vyplácaná v Grécku,

— ...

Aby bolo zabezpečené nepretržité vyplácanie Vašej mzdy, Váš plat za [mesiac] september 2001 bude na základe vyššie uvedených znovuzískaných práv zaslaný na váš bankový účet v Luxembursku. Mzdové oddelenie Vás bude začiatkom septembra 2001 informovať o presnej čiastke, ktorá bude zrazená z Vašej mzdy v budúcnosti a bude vám k dispozícii pre stanovenie presných podmienok pre jej vrátenie. V tomto štádiu celková čiastka, ktorú treba vrátiť sa odhaduje, len pre informáciu, na 31 000 eur, s tým, že nie je potrebné vrátiť čiastku za ročnú cestu.

27 Žalobca bol oboznámený s týmto listom faxom z 11. septembra 2001 a odpovedal naň podrobným listom 14. septembra 2001, v ktorom požadoval revíziu tohto rozhodnutia, ako aj rôzne iné informácie. V tomto liste žalobca taktiež informoval o ťažkostiach, s ktorými sa stretol, keď chcel získať presné informácie o podmienkach svojho dočasného preloženia a uviedol mená rôznych osôb, s ktorými sa radil v tejto veci, a to s pani J. Lavaud z oddelenia ‚Zamestnanci, na ktorých sa vzťahuje služobný poriadok a vnútroštátni dočasne preložení experti' riaditeľstva ‚Politika zamestnancov' na GR ‚Zamestnanci a administratíva' Komisie, s pani Perez-Silvan z oddelenia ‚Riadenie osobných práv' riaditeľstva ‚Práva a povinnosti, politika a sociálna činnosť' na tom istom GR a s pánom D. Janssensom, vedúcim oddelenia ‚Zamestnanci, rozpočet a iné zdroje' riaditeľstva ‚Všeobecné záležitosti' na GR, kde je miesto pridelenia žalobcu. Žalobca dodal, že od svojho odchodu nedostal žiadnu nótu od služieb Komisie o podmienkach svojho dočasného preloženia, ktorá by ho upozorňovala, že toto sa uskutočňuje na jeho vlastné riziko a finančné nebezpečenstvo, s prípadným vrátením neoprávnene vyplatených čiastok.

28 Pani Reicherts odpovedala nótou z 2. októbra 2001 (ďalej len ‚rozhodnutie z 2. októbra 2001') a navrhla žalobcovi, aby, ak si to praje, napadol rozhodnutie, ktoré sa týka nového určenia jeho finančných nárokov tým, že podá sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku.

29 Dňa 10. októbra 2001 pán F. Augendre, z oddelenia ‚Zamestnanci v Luxembursku' riaditeľstva ‚Administratíva a riadenie zamestnancov v Luxembursku a Ispra' na GR ‚Zamestnanci a administratíva' Komisie poslal žalobcovi nótu, v ktorej ho informuje, že v dôsledku rozhodnutia zo 14. augusta 2001 opravný výpočet jeho odmeny za prácu počas jeho dočasného preloženia, pri uplatňovaní článku 85 služobného poriadku predstavuje zrážku 1 342,30 eur v mesiaci november 2001 a 1 342,16 eur za mesiace december 2001 až november 2003, teda celkove 24 mesačných zrážok.

30 Dňa 22. októbra 2001 žalobca podal sťažnosť orgánu poverenému menovaním (ďalej len ‚OPM'), ktorá smeruje k zrušeniu rozhodnutia zo 14. augusta 2001 a rozhodnutia z 2. októbra 2001, ako aj k potvrdeniu o odmene za prácu, ktoré uplatňujú prvé z týchto rozhodnutí.

31 Elektronickou poštou z 31. októbra 2001 bol žalobca informovaný o rozhodnutí pána Davida Byrna, člena Komisie, povereného otázkami zdravia a ochrany spotrebiteľov o tom, že v ten istý deň je znovu povolaný do Luxemburska, z dôvodu výziev, ktorým musí Komisia čeliť v boji s bioterorizmom.

32 Rozhodnutím z 11. decembra 2001, ktoré nadobudlo platnosť 1. novembra 2001, Komisia ukončila dočasné preloženie žalobcu v služobnom záujme na gréckom ministerstve zdravotníctva a znovu ho pridelila ako poradcu *ad personam* riaditeľa riaditeľstva ‚Verejné zdravie' na GR ‚Zdravie a ochrana spotrebiteľov'. Toto rozhodnutie bolo zrušené a nahradené rozhodnutím Komisie zo 6. februára 2002, ktorým bol žalobca ‚opätovne uvedený' do funkcie poradcu *ad personam* toho istého riaditeľa.

33 Sťažnosť žalobcu bola zamietnutá rozhodnutím OPM z 22. februára 2002, ktorého príjem potvrdil 1. marca 2002.

34 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. júna 2002 žalobca podal žalobu proti rozhodnutiu zo 14. augusta 2001 (vec T-180/02).

35 V dôsledku rozhodnutia Komisie určiť miesto jeho pridelenia do Atén žalobca požiadal 28. januára 2002 o prevod časti odmeny za prácu potrebnej na pokrytie

pravidelných a preukázateľných výdavkov v Luxembursku, mieste svojho obvyklého pridelenia, kde má taktiež svoje stále bydlisko.

36 Dňa 8. marca 2002 žalobca požiadal druhýkrát o poskytnutie príspevku na usídlenie a diéty, v súlade s článkami 5 a 10 prílohy VII služobného poriadku, z toho dôvodu, že nastúpil do funkcie 1. novembra 2000 do Atén a 1. novembra 2001 do Luxemburska.

37 Rozhodnutiami z 30. apríla 2002 (ďalej len ‚rozhodnutia z 30. apríla 2002'), administratíva jednak prijala jeho žiadosť o prevod časti čistej odmeny za prácu z Grécka do Luxemburska za obdobie od novembra 2000 do októbra 2001 podľa článku 17 ods. 2 písm. c) prílohy VII služobného poriadku do výšky 35 % vyššie uvedenej odmeny za prácu a jednak informovala žalobcu o zamietnutí jeho žiadosti o vyplatenie príspevku na usídlenie a diéty."

Žaloby pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

17 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. júna 2002 pán Gouvras podal prvú žalobu proti rozhodnutiu zo 14. augusta 2001 (vec T-180/02). Komisia navrhla túto žalobu zamietnuť.

18 Žalobca podal druhú žalobu proti rozhodnutiam z 30. apríla 2002 (vec T-113/03). Komisia navrhla zamietnuť aj túto žalobu.

19 Na podporu svojej žaloby proti rozhodnutiu zo 14. augusta 2001 žalobca uviedol tri žalobné dôvody.

20 Vo svojom prvom žalobnom dôvode tvrdí, že Komisia porušila článok 37 prvý odsek písm. a) prvú zarážku a článok 38 písm. a) služobného poriadku v miere, v akej jednak nedodržala povinnosť vypočuť ho predtým, ako bol dočasne preložený, jednak určila so spätnou účinnosťou miesto jeho pridelenia do Atén.

21 V tomto ohľade Súd prvého stupňa rozhodol v bodoch 70 až 86 napadnutého rozsudku, že jednak administratíva právom očakávala od žalobcu, berúc do úvahy jeho platovú triedu, vysoký stupeň znalosti administratívnych postupov, ako aj postupov predpísaných služobným poriadkom, a jednak, že miesto pridelenia úradníka sa nachádza v zásade tam, kde vykonáva svoju funkciu a že Komisia tým, že dočasne preložila žalobcu na grécke ministerstvo zdravotníctva implicitne určila miesto jeho pridelenia do Atén.

22 Súd prvého stupňa teda v bode 87 napadnutého rozsudku vyvodil záver, že Komisia oprávnene určila miesto pridelenia žalobcu do Atén, a preto zamietol prvý žalobný dôvod, uvedený na podporu žalobcovej prvej žaloby.

23 Vo svojom druhom žalobnom dôvode žalobca tvrdí, že Komisia porušila článok 85 služobného poriadku a že prijala nezákonné rozhodnutie založené na nedodržaní zásady ochrany legitímnej dôvery a povinnosti starostlivosti, vzhľadom na skutočnosť, že mu v primeranom čase neposkytla spoľahlivé informácie, ktoré by mu umožnili posúdiť, berúc do úvahy svoje finančné záväzky, či môže prijať dočasné preloženie do Atén, a mať tak odmenu za prácu značne zníženú, vzhľadom na uplatňovanie opravného koeficientu platného pre Grécko a zrušenie príspevku na expatriáciu.

24 V tomto ohľade Súd prvého stupňa v bode 102 napadnutého rozsudku pripomenul, že neoprávnená platba podľa článku 85 služobného poriadku predpokladá, že neexistuje dostatočný dôvod na platbu, o ktorej príjemca vedel, alebo ak je neoprávnenosť platby taká zjavná, že o nej musel vedieť.

25 Po prvé, pokiaľ ide o to, že žalobca vedel, že neexistuje dostatočný dôvod pre platbu odvtedy, ako miesto jeho pridelenia bolo určené do Atén, Súd prvého stupňa v bode 108 napadnutého rozsudku rozhodol, že pán Gouvras dostal neoprávnené platby, ktoré mu boli vyplatené preto, že za miesto jeho pridelenia bolo určené Luxembursko.

26 V bode 109 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa pritom upresňuje, že platby musia byť nahradené len vtedy, keď omyl, ktorého sa dopustila administratíva, bol taký zjavný, že žalobca o ňom musel vedieť. V bode 111 toho istého rozsudku Súd prvého stupňa poukázal na to, že aj keď je pravda, že Komisia sa jasne nevyjadrila a trvalo niekoľko mesiacov, kým sa vyjadrila o právach pána Gouvrasa, predovšetkým pokiaľ ide o príspevok na expatriáciu, je potrebné skonštatovať, že starostlivý úradník, ktorý má skúsenosť a platovú triedu žalobcu, musel vedieť, že platba tohto príspevku sa viaže na expatriáciu v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

27 Po druhé, pokiaľ ide o údajne arbitrárny charakter rozhodnutia zo 14. augusta 2001, Súd prvého stupňa v bodoch 117 až 119 napadnutého rozsudku rozhodol, že v dôsledku toho, že neexistujú presné tvrdenia, pokiaľ ide o povinnosť, ktorá mala byť porušená, je potrebné tento dôvod zamietnuť.

28 Po tretie, pokiaľ ide o nedodržanie povinnosti starostlivosti Komisiou, Súd prvého stupňa sa v bodoch 120 až 125 napadnutého rozsudku domnieva, že Komisia neporušila túto povinnosť, pretože žalobca pripustil, že bol informovaný o dôsledkoch dočasného preloženia v služobnom záujme na jeho administratívne postavenie.

29 Po štvrté, pokiaľ ide o porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, Súd prvého stupňa v bodoch 126 až 133 tohto rozsudku rozhodol, že toto tvrdenie musí byť zamietnuté predovšetkým z dôvodu, že neexistujú presné záruky, ktoré Komisia poskytla žalobcovi o podmienkach jeho dočasného preloženia.

30 V dôsledku toho druhý žalobný dôvod uvedený žalobcom na podporu jeho prvej žaloby bol zamietnutý ako nedôvodný.

31 V treťom žalobnom dôvode žalobca uviedol porušenie článkov 5 a 10 prílohy VII služobného poriadku, keď tvrdil, že Komisia mu odmietla priznať právo poberať tak príspevok na usídlenie, ako aj diéty.

32 V tomto ohľade Súd prvého stupňa v bodoch 142 až 144 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia vo svojom rozhodnutí zo 14. augusta 2001 neodmietla, aby žalobca poberal tieto príspevky. Súd prvého stupňa preto prijal záver, že tento žalobný dôvod je potrebné zamietnuť.

33 V dôsledku toho bola žaloba pána Gouvrasa proti vyššie uvedenému rozhodnutiu zamietnutá ako celok.

34 Pokiaľ ide o druhú žalobu proti rozhodnutiam z 30. apríla 2002, pán Gouvras uviedol dva žalobné dôvody, aby napadol zákonnosť týchto rozhodnutí.

35 Vo svojom prvom žalobnom dôvode tvrdil, že články 5 a 10 prílohy VII služobného poriadku boli porušené, keďže počas jeho pridelenia v Aténach mu bol zamietnutý príspevok na usídlenie a diéty, taktiež mu bol zamietnutý príspevok na usídlenie po jeho znovu pridelení do Luxemburska.

36 Po prvé, pokiaľ ide o priznanie príspevku na usídlenie žalobcovi počas jeho dočasného preloženia do Atén, Súdny dvor v bodoch 156 až 159 napadnutého rozsudku rozhodol, že žalobca oprávnene žiadal zrušenie rozhodnutia z 30. apríla 2002, ktorým sa mu zamieta poberanie príspevku na usídlenie.

37 Po druhé, pokiaľ ide o priznanie príspevku na usídlenie žalobcovi po jeho návrate do Luxemburska, Súd prvého stupňa v bodoch 160 a 161 napadnutého rozsudku usudzuje, že Komisia právom zamietla priznanie tohto príspevku pri uplatňovaní článku 5 ods. 4 prílohy VII služobného poriadku.

38 Po tretie, pokiaľ ide o diéty, Súd prvého stupňa v bodoch 162 až 166 napadnutého rozsudku rozhodol, že ich poberanie mu bolo Komisiou oprávnene zamietnuté, pretože v opačnom prípade by mu bol tento príspevok vyplatený v rozpore s cieľom článku 10 prílohy VII služobného poriadku. Ani jeho bydlisko v Aténach, ani jeho bydlisko v Luxembursku totiž nemožno pokladať za dočasné.

39 Súd prvého stupňa teda usúdil, že je potrebné čiastočne prijať prvý žalobný dôvod uvedený žalobcom na podporu jeho druhej žaloby, pretože Komisia mu neprávom zamietla poskytnutie príspevku na usídlenie počas jeho priradenia do Atén.

40 Vo svojom druhom žalobnom dôvode žalobca tvrdí, že Komisia tým, že obmedzila na 35 % časť jeho odmeny za prácu, ktorú bol oprávnený previesť mimo členského štátu, v ktorom vykonával svoju funkciu, porušila článok 38 písm. d) služobného poriadku a článok 17 jeho prílohy VII.

41 V tomto ohľade Súd prvého stupňa v bodoch 194 až 211 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia uplatňovala článok 38 písm. d) služobného poriadku správne, pretože žalobca počas svojho dočasného preloženia v Aténach poberal odmenu za prácu v tej istej platovej triede a v tom istom platovom stupni ako vo svojej pôvodnej inštitúcii. Toto ustanovenie však vôbec neznamená, že oprávnená osoba by mala poberať počas svojho pridelenia v Aténach celú odmenu za prácu, ktorá jej bola vyplácaná v Luxembursku. Súd prvého stupňa taktiež rozhodol, že obmedzenie prevodu čistej odmeny za prácu žalobcu na jej 35 % je primerané, tento totiž nepredložil doklady o mimoriadnych výdavkoch, ktoré by dovolili administratíve povoliť mu prevod vyšší ako toto percento.

42 Za týchto podmienok Súd prvého stupňa zamietol druhý žalobný dôvod uvedený pánom Gouvrasom na podporu jeho druhej žaloby.

43 V dôsledku toho Súd prvého stupňa jednak zrušil rozhodnutie z 30. apríla 2002, ktoré zamietalo poskytnutie príspevku na usídlenie žalobcovi počas jeho dočasného preloženia do Atén, a jednak zamietol druhú žalobu v zostávajúcej časti.

Odvolanie

Návrhy účastníkov konania

44 Vo svojom odvolaní pán Gouvras navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté rozhodnutie, pretože zamietol jeho návrhy smerujúce:

— jednak vo veci T-180/02 k zrušeniu rozhodnutia zo 14. augusta 2001 a,

— jednak vo veci T-113/03 k zrušeniu rozhodnutia z 30. apríla 2002, ktoré obmedzuje na 35 % časť odmeny prevádzanej do Luxemburska počas jeho dočasného preloženia, a

— rozhodol prostredníctvom nových ustanovení a povolil mu upraviť svoje žalobné dôvody a návrhy,

— subsidiárne zrušil rozhodnutie zo 14. augusta 2001 ako celok a rozhodnutie z 30. apríla 2002, ktoré obmedzuje na 35 % časť jeho odmeny prevádzanej do Luxemburska, miesta jeho obvyklého pridelenia,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania v oboch konaniach.

45 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie ako neprípustné, alebo prinajmenšom ako nedôvodné,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

O odvolaní

46 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa článku 119 rokovacieho poriadku, ak je odvolanie zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, Súdny dvor ho môže odôvodneným uznesením kedykoľvek na základe správy sudcu-spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta odmietnuť alebo zamietnuť.

O dôvodoch odvolania týkajúcich sa rozhodnutia zo 14. augusta 2001

O prvom žalobnom dôvode

47 Vo svojom prvom dôvode odvolania žalobca tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď si nepreveril, či ho Komisia skutočne informovala skôr ako rozhodla o jeho dočasnom preložení v služobnom záujme o všetkých dôsledkoch tohto preloženia nielen na jeho administratívne postavenie, ale tiež o finančných dôsledkoch, ktoré z toho vyplývajú, predovšetkým pokiaľ ide

o právo poberať príspevok na expatriáciu, náhradu výdavkov ročnej cesty a o skutočnosti, že jeho odmena za prácu bude vynásobená opravným koeficientom platným pre Grécko. Za týchto podmienok nemal príležitosť uplatniť primeraným spôsobom svoje záujmy a požiadať po uplynutí lehoty šiestich mesiacov o ukončenie svojho dočasného preloženia. Pán Gouvras sa teda domnieva, že bol porušený článok 37 prvý odsek písm. a) a článok 38 služobného poriadku.

48 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že z článku 225 ods. 1 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že odvolanie sa obmedzuje len na právne otázky a musí sa zakladať na dôvodoch nepríslušnosti Súdu prvého stupňa, vadách konania pred Súdom prvého stupňa, ktoré sa nepriaznivo dotýkajú záujmov odvolateľa, ako aj na porušení práva Spoločenstva Súdom prvého stupňa (pozri najmä rozsudok zo 16. marca 2000, Parlament/Bieber, C-284/98 P, Zb. s. I-1527, bod 30, a uznesenie z 10. mája 2001, FNAB a i./Rada, C-345/00 P, Zb. s. I-3811, bod 28).

49 Z ustálenej judikatúry okrem iného vyplýva, že jedine Súd prvého stupňa je príslušný jednak zistiť skutočnosti, okrem prípadu, keď skutková nesprávnosť týchto zistení vyplýva z písomností v spise, ktoré boli predložené, a jednak posúdiť tieto skutočnosti. Posúdenie týchto skutočností, s výhradou prípadu skresľovania dôkazov predložených Súdu prvého stupňa, nepredstavuje právnu otázku, ktorá podlieha kontrole Súdneho dvora (pozri rozsudky z 2. marca 1994, Hilti/Komisia, C-53/92 P, Zb. s. I-667, bod 42, a z 21. júna 2001, Moccia Irme a i./Komisia, C-280/99 P až C-282/99 P Zb. s. I-4717, bod 78).

50 Dôvody odvolania založené na zistení skutočností alebo ich posúdení Súdom prvého stupňa by preto boli prijateľné len v prípade, keby žalobca tvrdil, že Súd prvého

stupňa prijal závery, ktorých skutková nesprávnosť vyplýva z písomností v spise alebo zo skreslenia dôkazov, ktoré mu boli predložené.

51 Je však potrebné uviesť, že v prejednávanej veci prvý dôvod odvolania pána Gouvrasa smeruje k tomu, aby Súdny dvor znovu preskúmal posúdenie skutočností, ktoré urobil Súd prvého stupňa, podľa ktorého žalobca bol vypočutý a dostatočne informovaný pred prijatím rozhodnutia o jeho dočasnom preložení bez toho, aby dokázal, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy.

52 Tento dôvod odvolania musí byť preto zamietnutý ako zjavne neprípustný.

O druhom dôvode odvolania

53 Vo svojom druhom dôvode pán Gouvras tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdil, že administratíva sa dopustila nezrovnalosti, keď v období medzi 1. novembrom 2000 a 14. augustom 2001 vydala potvrdenie o odmene za prácu, ktoré obsahovalo príspevok na expatriáciu a uplatňovanie opravného koeficientu, ktorý sa vzťahuje na Luxembursko.

54 Okrem toho žalobca tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil právo Spoločenstva, keď rozhodol, že žalobca vedel, že neexistuje dostatočný dôvod pre platby, alebo že táto neoprávnenosť platby bola taká zjavná, že o nej musel vedieť. Vyčíta Súdu prvého stupňa, že sa domnieva, že riadne starostlivý úradník, ktorý má skúsenosť a platovú triedu žalobcu, musel vedieť o neoprávnenosti sporných platieb.

55 Za týchto podmienok žalobca napáda odpoveď danú Súdom prvého stupňa na otázku právnej kvalifikácie skutočností a predkladá tak na kontrolu Súdnemu dvoru právnu otázku.

56 Z toho vyplýva, že druhý dôvod uvedený na podporu odvolania je prípustný.

O oprávnenosti dvoch uvedených častí

57 Pokiaľ ide predovšetkým o neoprávnenosť platby odmeny za prácu, stačí poukázať na to, že Súd prvého stupňa oprávnene rozhodol, v bodoch 104 až 108 napadnutého rozsudku, že zásada zachovania celkovej odmeny za prácu úradníka nemôže viesť administratívu k tomu, aby mu priznala príspevky a výhody, na ktoré nemá nárok. V dôsledku toho, keďže miesto pridelenia žalobcu bolo určené do Atén, je potrebné sa domnievať, že neoprávnene dostával sumy vyplácané administratívou z dôvodu určenia miesta jeho pridelenia do Luxemburska.

58 Pokiaľ ide o to, že príjemca vedel o neoprávnenosti platby, Súd prvého stupňa taktiež oprávnene rozhodol v bodoch 109 až 116 napadnutého rozsudku, že Komisia správne uplatnila konanie o neoprávnenej platbe.

59 Ako zdôraznil Súd prvého stupňa v bode 111 napadnutého rozsudku, je síce pravda, že Komisia sa nevyjadrila jasne a že trvalo niekoľko mesiacov, kým sa vyjadrila o právach žalobcu, ale je potrebné skonštatovať, že starostlivý úradník, ktorý má skúsenosť a platovú triedu žalobcu, musel vedieť, že platba príspevku na expatriáciu sa viaže na expatriáciu v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

60 Nakoniec, ako Súd prvého stupňa rozhodol v bode 115 napadnutého rozsudku a v rozpore s tvrdením žalobcu, ustanovenia služobného poriadku ho nemohli utvrdiť v názore, že má nárok na zachovanie miesta svojho pridelenia v Luxembursku a na všetky tam poberané príspevky. Ostatne, v rozpore s tvrdením žalobcu a podľa vyjadrenia Súdu prvého stupňa v bode 115, „ustanovenia služobného poriadku ho nemohli utvrdiť v názore, že má nárok na zachovanie miesta svojho pridelenia v Luxembursku a na všetky tam poberané príspevky. Služobný poriadok jednak neobsahuje explicitné ustanovenia, čo sa týka určenia miesta pridelenia úradníka v prípade jeho dočasného preloženia, jednak výslovne viaže platbu predmetných príspevkov na určité podmienky."

61 Súd prvého stupňa teda oprávnene uznal, že Komisia správne uplatnila konanie o neoprávnenej platbe.

62 Za týchto podmienok musí byť druhý dôvod odvolania zamietnutý ako zjavne neprípustný.

O jedinom dôvode odvolania, ktorý sa týka rozhodnutia z 30. apríla 2002

63 V tomto jedinom dôvode žalobca tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdil, že rozhodnutie z 30. apríla 2002 neporušilo článok 38 písm. d) služobného poriadku, tým, že obmedzilo na 35 % časť jeho odmeny za prácu prevádzanú do Luxemburska počas trvania jeho dočasného preloženia.

64 V odvolaní sa žalobca obmedzuje na to, že tvrdí, že jeho návrh nemá za cieľ vytvoriť mu výhodnejšiu finančnú situáciu, ako je situácia, ktorá sa vzťahuje na jeho dočasné preloženie, ale smeruje len k tomu, aby zabránil závažnej finančnej nevýhode, ktorá by z nej vznikla. Každopádne neuvádza žiadne tvrdenie na podporu tejto tézy.

65 V tomto ohľade vyplýva z článku 225 ES, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a z článku 112 ods. 1 písm. c) jeho rokovacieho poriadku, že odvolanie musí presne uviesť napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie žiada, ako aj právne tvrdenia, ktoré konkrétnym spôsobom podporujú tento návrh (pozri najmä rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 34; z 8. januára 2002, Francúzsko/Monsanto a Komisia, C-248/99 P, Zb. s. I-1, bod 68, a uznesenie z 11. novembra 2003, Martinez/Parlament, C-488/01 P, Zb. s. I-13355, bod 40).

66 V prejednávanej veci je potrebné skonštatovať, že odvolanie neuvádza príčinu, pre ktorú by mal byť právny dôvod, o ktorý sa opiera Súd prvého stupňa v bode 210

napadnutého rozsudku, mylný, a teda jediný dôvod odvolania uvedený proti rozhodnutiu z 30. apríla 2002 musí byť zamietnutý ako neprípustný.

67 Aj keby bola žaloba prípustná, nebola by dôvodná vzhľadom na neuplatniteľnosť uvedeného článku v prejednávanej veci, pretože nezaplatenie príspevkov podľa služobného poriadku nespadá pod pojem záväzky.

O trovách

68 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 70 tohto rokovacieho poriadku v sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami inštitúcie samy znášajú svoje vlastné trovy konania. Na základe článku 122 druhého odseku tohto rokovacieho poriadku sa však tento článok 70 nevzťahuje na odvolanie podané úradníkom alebo iným zamestnancom inštitúcie proti tejto inštitúcii. Keďže žalobca nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Pán Gouvras je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy